

839.

INSTRUKCJA MINISTRA FINANSÓW z dnia 7 czerwca 1950 r.

w sprawie przejścia przez Narodowy Bank Polski obsługi kasowej budżetu państwowego.

Na podstawie § 8 uchwały Rady Ministrów z dnia 17 kwietnia 1950 r. Instrukcja Nr 5 w sprawie finansów i budżetów terenowych (Monitor Polski Nr A-57, poz. 657) zarządza się, co następuje:

§ 1. Z dniem 1 lipca 1950 r. Narodowy Bank Polski przejmuje w zakresie, określonym niniejszą instrukcją, obsługę kasową budżetu państwowego, jako budżetu centralnego.

§ 2. 1. Uruchamia się przy wydziałach finansowych prezydiów powiatowych rad narodowych i rad narodowych miast stanowiących powiaty miejskie — placówki podległe oddziałom Narodowego Banku Polskiego pod nazwą: „Narodowy Bank Polski Kasa A”, zwane w dalszym ciągu niniejszej instrukcji „kasami N. B. P.”.

2. W miastach, będących siedzibą prezydiów powiatowej rady narodowej i rady narodowej miasta, stanowiącego powiat miejski, kasy N. B. P. uruchamia się przy wydziale finansowym prezydium miejskiej rady narodowej.

3. W m. st. Warszawie oraz w m. Łodzi kasy N. B. P. uruchamia się przy pierwszych oddziałach (terenowych) wydziałów finansowych prezydiów rad narodowych tych miast.

4. W m. st. Warszawie dla zapewnienia sprawnej obsługi kasowej władz i urzędów administrujących dochodami budżetowymi oraz sumami niebudżetowymi Narodowy Bank Polski może w porozumieniu z kierownikiem Wydziału Finansowego Prezydium Rady Narodowej m. st. Warszawy uruchamiać w miarę zachodzących potrzeb kasy N. B. P. przy innych oddziałach (terenowych) Wydziału Finansowego.

§ 3. Kasy N. B. P. przejmują z wydziałów finansowych prezydiów powiatowych rad narodowych oraz rad narodowych miast, stanowiących powiaty miejskie, jak również z oddziałów (terenowych) wydziałów finansowych (§ 2 ust. 3 i 4) obsługę kasową jednostek budżetu, obsługiwanych dotychczas przez wydziały finansowe oraz oddziały (§ 2 ust. 3 i 4) w zakresie przyjmowania wpłat i dokonywania wypłat na podstawie dowodów, wystawianych bądź zatwierdzanych przez wydziały finansowe lub oddziały (§ 2 ust. 3 i 4), a w szczególności:

- przyjmowanie wpłat w gotówce,
- dokonywanie wypłat w gotówce,
- przyjmowanie papierów wartościowych na podatki, oraz
- sprzedaż i przechowywanie znaków wartościowych.

§ 4. 1. Oddziały (terenowe) wydziałów finansowych prezydiów rad narodowych m. st. Warszawy i m. Łodzi oraz miast, stanowiących powiaty miejskie, prowadzi nadal we własnym zakresie działania obsługę kasową w zakresie poboru podatków, odprowadzając codziennie pobraną gotówkę do oddziałów lub kas N. B. P.

2. W miastach, stanowiących powiaty miejskie, w których wydział finansowy miejski oraz jeden lub więcej jego oddziałów (terenowych) posiadają wspólną halę operacyjną kasową, całkowitą obsługę kasową tych oddziałów przejmuje kasa N. B. P., uruchomiona przy wydziale finansowym.

§ 5. 1. Wydziały finansowe oraz oddziały (terenowe), przy których zostaną uruchomione kasy N. B. P., przekazują Narodowemu Bankowi Polskiemu do użytkowania wszelkie pomieszczenia skarbcowe i kasowe wraz z kluczami oraz z całkowitym urządzeniem i pomocami technicznymi.

2. Posiadane zapasy znaków wartościowych podlegają przekazaniu kasom N. B. P., zaś depozyty rzeczowe i depozyty w papierach wartościowych — oddziałom N. B. P., a jeżeli w siedzibie danego wydziału finansowego nie ma oddziału N. B. P. — Oddziałowi Banku Rolnego.

3. Przekazania pomieszczeń, kluczy, urządzeń i pomocy technicznych tudzież zapasów znaków wartościowych, depozytów rzeczowych oraz depozytów w papierach wartościowych należy dokonać protokółarnie, dokonując jednocześnie odpowiednich wpisów do właściwych ksiąg i zapisków.

§ 6. 1. Wydziały finansowe oraz oddziały (terenowe), przy których zostaną uruchomione kasy N. B. P., obejmują całkowitą gospodarczą obsługę tych kas w zakresie opału, światła, zachowania czystości itp.

2. Do czasu zorganizowania przez Narodowy Bank Polski ochrony zapewniającej bezpieczeństwo kas i skarbców,

wydziały finansowe oraz oddziały (terenowe), przy których zostaną uruchomione kasy N. B. P., obowiązane są ustanowić w porozumieniu z oddziałami Narodowego Banku Polskiego stałe dyżury, czynne przez całą dobę.

3. Kierownicy wydziałów finansowych oraz oddziałów (terenowych), przy których zostaną uruchomione kasy N. B. P., obowiązani są udzielać kasom tym wszelkiej niezbędnej pomocy, a w szczególności przydzielać pracowników wydziałów (oddziałów) dla zastąpienia pracowników kas N. B. P. w przypadku ich choroby bądź nieprzewidzianej nieobecności do czasu delegowania pracowników przez Oddział Narodowego Banku Polskiego.

§ 7. 1. Rozrachunek z tytułu świadczeń, wymienionych w § 6 ust. 1 i 2, za rok 1950 — nastąpi centralnie.

2. Rozliczenie za, przejęte pomieszczenia, urządzenia i pomoce techniczne (§ 5) oraz zasady rozliczeń za świadczenia, wymienione w § 6, za r. 1951 — zostaną unormowane w drodze odrębnej instrukcji.

§ 8. Do czasu wydania dalszych zarządzeń oddelegowuje się do służby w kasach N. B. P. pracowników wydziałów finansowych oraz oddziałów (§ 2 ust. 3 i 4) zatrudnionych dotychczas w referatach rachunkowości budżetowej i podatkowej przy czynnościach kasowych (kasjerzy i skarbnicy).

§ 9. 1. Osobna instrukcja ustali tryb postępowania i zasady współdziałania wydziałów finansowych oraz oddziałów (§ 2 ust. 3 i 4) z kasami N. B. P.

2. Szczegółowy zakres działania oraz tryb postępowania kas N. B. P. ustala instrukcje Narodowego Banku Polskiego, zatwierdzone przez Ministra Finansów.

§ 10. Przejęcie przez Narodowy Bank Polski obsługi kasowej budżetów dotychczasowych związków samorządu terytorialnego, jako budżetów terenowych — zostanie uregulowane w drodze osobnej instrukcji.

§ 11. Instrukcja niniejsza wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1950 r.

MINISTER FINANSÓW

K. Dąbrowski

840.

ZARZĄDZENIE MINISTRA GÓRNICZWA

z dnia 12 czerwca 1950 r.

w sprawie dopuszczenia niektórych osób do wykonywania czynności pomocnika (asystenta) mierniczego górniczego.

Na podstawie art. 162 ust. 2 prawa górniczego (Dz. U. R. P. z 1930 r. Nr 85, poz. 654, z 1938 r. Nr 91, poz. 627, z 1947 r. Nr 24, poz. 93 i z 1947 r. Nr 65, poz. 383) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Zezwala się Wyższemu Urzędowi Górniczemu, po zasięgnięciu opinii organizacji miernictwa górniczego, nadać uprawnienia oraz tytuł pomocnika (asystenta) mierniczego górniczego również osobie, która:

- posiada obywatelstwo polskie,
- włada biegle językiem polskim w słowie i w piśmie,
- nie jest pozbawiona z mocy wyroku sądowego zdolności do piastowania urzędów publicznych,
- przedstawi jeden z następujących dowodów posiadania wykształcenia teoretycznego i praktyki zawodowej:
 - świadcstwo ukończenia szkoły technicznej oraz dowód odbycia ośmioletniej praktyki przy miernictwym górniczym, lub
 - dowód odbycia co najmniej dwunastoletniej praktyki przy miernictwym górniczym,
- udowodni swe uzdolnienie praktyczne i teoretyczne przez poddanie się z pomyślnym wynikiem egzaminowi przed osobną komisją, ustanowioną przy Wyższym Urzędzie Górniczym.

2. W skład komisji egzaminacyjnej wchodzi:

- Prezes Wyższego Urzędu Górniczego lub wyznaczona przezeń osoba jako przewodniczący komisji,
- przedstawiciele Ministerstwa Górnictwa i Związku Zawodowego Górników,
- znawcy poszczególnych przedmiotów, powołani przez przewodniczącego komisji spośród praktykujących mierniczych górniczych i wykładowców zawodowych szkół licealnych.

§ 2. 1. Egzamin na pomocnika (asystenta) mierniczego górniczego składa się z egzaminu pisemnego i ustnego:

- egzamin pisemny polega na wykonaniu pomiarów poziomych i wysokościowych na kopalni. Rozmiary prac winny być tak wybrane, aby przeciętny pracownik mógł je wykonać w terenie i w biurze w ciągu 2 tygodni. Cała praca winna być wykonana samodzielnie i własnoręcznie;
- egzamin ustny obejmuje dziedziny: techniczną i prawną oraz geologiczną.